

De våbentyper, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 769, stk. 2, svarer til de våbentyper, der er omfattet af den foreslåede § 192 a, stk. 1, i straffeloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, jf. oven for under pkt. 3.2.2.

Det er ikke en betingelse, at de nævnte skydevåben mv. anvendes af begge eller alle grupper, der deltager i opgøret. Det vil efter forslaget være tilstrækkeligt, hvis blot en af grupperne gør brug af skydevåben mv., idet der i så fald også vil være risiko for optrapning mv. af konflikten.

Betingelsen om, at den tiltalte skal have »*tilknytning til*» en gruppe, som deltager i et verserende opgør, indebærer ikke, at der skal lægges vægt på formelt medlemskab eller lignende, men at den pågældende tager aktivt del i gruppens virke.

Efter den foreslåede bestemmelse er det en betingelse for varetægtsfængsling, at hensynet til retshåndhævelsen efter konkret vurdering skønnes at kræve, at den pågældende ikke er på fri fod efter den fældende dom. Hensynet til retshåndhævelsen skal vurderes under hensyntagen til den pågældendes tilknytning til en gruppe af personer, som deltager i et verserende voldeligt opgør af en sådan karakter (hvor der flere gange er anvendt skydevåben mv.), som kan true det normale samfundsliv for borgerne i de berørte områder eller bydele. Det ligger i bestemmelsen, at der med henblik på at fastholde en fornøden fasthed og konsekvens i retshåndhævelsen er behov for at varetægtsfængsle personer, som har aktiv tilknytning til grupper, der deltager i aktuelle væbnede konflikter af den omtalte ekstraordinære karakter, idet det vil kunne virke krænkende, at den pågældende er på fri fod, når der ved en fældende dom foreligger særlig bestyrket mistanke om, at den pågældende har begået kriminalitet af en sådan grovhed, som har kunnet medføre en ubetinget straf på mere end 30 dages fængsel. Det vil bero på en vurdering af de konkrete omstændigheder, om der eventuelt foreligger sådanne individuelle forhold, som kan medføre, at det trods det nævnte retshåndhævelseshensyn i det enkelte tilfælde ikke er påkrævet, at den pågældende varetægtsfængsles efter den fældende dom.

Bestemmelsen vil ikke have selvstændig betydning i tilfælde, hvor en eller flere af de øvrige fængslingsgrunde i retsplejelovens § 762, stk. 1 og 2, jf. § 769, kan anvendes. Det indebærer navnlig, at bestemmelsen ikke har betydning i tilfælde, hvor fængsling kan ske på grund af gentagelsesfare, jf. § 762, stk. 1, nr. 2, hvor der er idømt en så langvarig fængselsstraf, at den pågældende kan fængsles under hensyn til grovheden af den begåede kriminalitet, jf. § 762, stk. 2, nr. 1, eller

hvor der foreligger et af de særlige tilfælde, som er omfattet af § 762, stk. 2, nr. 2.

Det er forudsat, at bestemmelsen alene påberåbes i klare tilfælde, hvor det skønnes, at der utvivlsomt foregår et gensidigt opgør som nævnt i bestemmelsen, og hvor der skønnes ikke at være tvivl om, at den tiltalte har et aktivt tilhørsforhold til en gruppe, som deltager i det aktuelle opgør.

Politiet og anklagemyndigheden vil i givet fald tilrettelægge hensigtsmæssige arbejds gange med henblik på anvendelsen af den foreslåede bestemmelse, men det kan ikke forventes, at der vil blive taget omfattende skridt til at efterforske f.eks. ethvert muligt rocker- og bandetilhørsforhold mv. i forbindelse med alle straffesager, hvor der kan forventes idømt en ubetinget fængselsstraf af mere end 30 dage. Det er bl.a. forudsat, at reglen alene vil blive påberåbt på grundlag af foreliggende viden og bevismateriale mv., der vil kunne fremlægges i retten.

Er den dømte varetægtsfængslet efter dommen i medfør af den foreslåede bestemmelse, følger det af retsplejelovens § 999, stk. 2 (som ikke foreslås ændret), at straffedommen skal fuldbyrdes, så snart det kan konstateres, at dommen er endelig.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 2, nr. 2 (forslag til retsplejelovens § 769, stk. 2), og bemærkningerne hertil.

5.3. Fuldbyrkelse af straf på bopælen under intensiv overvågning og kontrol (elektronisk fodlænke) samt udsættelse af straffuldbyrkelsen

5.3.1 Gældende ret

5.3.1.1. Efter straffuldbyrkelseslovens § 10 kan justitsministeren eller den, der bemyndiges dertil, bestemme, at fuldbyrkelsen af en fængselsstraf eller en del af denne skal udsættes, når hensynet til den dømte, herunder dennes arbejds-, uddannelses-, familie- eller helbredsmæssige forhold, taler for det (nr. 1), og når hensynet til retshåndhævelsen ikke taler imod udsættelse af straffuldbyrkelsen (nr. 2).

Efter straffuldbyrkelseslovens § 11 fastsætter justitsministeren regler om behandlingen af sager om udsættelse af straffuldbyrkelsen og om den administrative behandling af sager om benådning. Justitsministeren kan i forbindelse hermed bestemme, at der kun tillægges ansøgninger indgivet inden udløbet af bestemte frister opsættende virkning efter § 12. Der er med hjemmel heri fastsat nærmere regler om behandlingen af sager om udsættelse af straffuldbyrkelsen ved bekendtgørelse nr. 29 af 22. januar 2009 om udsættelse med fuldbyrkelse af fængselsstraf og den ad-